

A küzdelemtől a győzelemig



SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Józsué 5:13-15; Ezsdrás 4:1-5; Dániel 10; Róma 8:37-39; Efezus 6:12; Kolossé 2:15; Jelenések 1:12-18

*„Ne félj, te kedves férfitű; békesség néked, légy erős és bizony erős”
(Dán 10:19)!*

Dániel próféta könyve 10. fejezete Dániel utolsó látomását közli, ami még folytatódik a 11. és a 12. fejezetben is. Az elején megtudjuk, hogy ez a látomás egy „*súlyos háborúról*” (Dán 10:1, RÚF) szól. Míg a könyv 11. fejezete a küzdelem egyes részleteit közli, a 10. fejezet a lelki oldalt fedi fel, rámutatva, hogy a földön dúló csaták színpalái mögött egy egyetemes lelki küzdelem zajlik. A fejezet tanulmányozása közben látjuk, hogy ha imádkozunk, úgy kapcsolódunk bele a kozmikus harcba, hogy annak meghatározó következményei lesznek. Nem vagyunk egyedül a küzdelmeinkben! Jézus harcba száll értünk, Sátán ellen. Megtanuljuk, hogy végeredményben nem emberi erők, hanem a sötétség erői ellen küzdünk.

Dániel után több évszázaddal Pál apostol így fogalmazott: *„Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszág lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak”* (Ef 6:12, RÚF). A küzdelmünk sikere végső soron Jézus Krisztustól függ, aki legyőzte Sátánt a kereszten.

ISMÉTELT BÖJT ÉS IMA

Olvassuk el Dán 10:1-3 szakaszát! Mit csinált Dániel ismét?

Dániel nem részletezi, hogy miért kesergett olyan hosszú ideig. A legvalószínűbb, hogy a zsidók helyzete aggasztotta, akik akkoriban tértek vissza Babilonból Palesztinába.

Olvassuk el Ezsd 4:1-5 verseit! Milyen kihívásokkal szembesültek visszatérésükkor a zsidók?

Ezsd 4:1-5 szakaszából tudjuk, hogy ebben az időben az izraeliták erős ellenállásba ütköztek, miközben a templomot akarták újjáépíteni. A samaritánusok hamis jelentéseket küldtek a perzsa udvarba, arra akarták rávenni a királyt, hogy állíttassa le az újjáépítés munkálatait. Ilyen válsághelyzetben könyörgött Dániel Istennek három héten át, hogy Círus engedélyezze a munka folytatását.

Dániel ekkor közel kilencven éves lehetett. Nem magára gondolt, hanem a népére és a kihívásokra, amelyek előtt álltak. Három teljes hétig, kitartóan imádkozott, mielőtt választ kapott volna Istentől. Ez alatt az idő alatt a próféta igen egyszerűen étkezett, nem fogyasztott kívánatos ételeket és olajjal sem kente meg magát. Nem a saját kényelme és a megjelenése foglalkoztatta, hanem csak a tőle több mint ezer kilométer távolságra, a Jeruzsálemben lévő zsidó honfitársainak a jólétére gondolt.

Értékes tanulságokat szűrhetünk le Dániel imaéletének vizsgálatából. Először is, fontos kitartóan imádkozni, még akkor is, ha nem kapunk azonnali választ. Másodszor, időt kell szentelnünk arra, hogy másokért imádkozunk. Különleges a közbenjárói imádság. Emlékezzünk, hogy az „*Úr pedig jóra fordította Jób sorsát, miután Jób imádkozott barátaiért*” (Jób 42:10, RÚF)! Harmadszor, az ima konkrét és valós tetteket kér Istentől. Tehát mindig imádkozunk, többféle imát is mondjunk! Vigyük Isten elé a terheinket imában, amikor elviselhetetlen próbákkal, nagy gondokkal és lehengerlő kihívásokkal nézünk szembe (Ef 6:18)!

Olvassuk el Dán 10:12 versét! Objektív tapasztalatként mit tudhatunk meg az imáról, mint ami tettekre készíti Istent? Honnan tudhatjuk, hogy ez nem csak szubjektív élmény, ami csupán jó érzést ébreszt bennünk Istennel kapcsolatban?

LÁTOMÁS A FEJEDELEMRŐL

Olvassuk el Dán 10:4-9 szakaszát! Mi történt itt Dániellel?

Dániel leírta a tapasztalatát. Szinte el sem tudjuk képzelni a látvány káprázatos voltát. Az emberi alak (Dán 10:5-6) az ember Fiára mutat, aki a mennyei ítélet látomásában jelenik meg (Dán 7:13). Gyolcsruhája a papi köntöshöz hasonló (3Móz 16:4), ez is a seregek Fejedelméhez kapcsolja a mennyei szentélyben (Dániel 8. fejezet). Az arany szintén a papi öltözéket idézi, a királyi méltóság jelképeként. Végezetül pedig Dániel természetfeletti lényként jeleníti meg azt, akit lát: olyan, mint a villámlás, a tűz, a réz, erős hangon szól. Papi, uralkodói és katonai jellemzői vannak. Érdekes módon ahhoz a mennyei alakhoz is hasonlít, aki nem sokkal Jerikó bevétele előtt megjelent Józsuénak (Józs 5:13-14). Látomásában Józsué „*az Úr seregének*” vezérét (RÚF) látta. Érdekes, hogy a *vezérnek* fordított héber szó (*sar*) ugyanaz, mint amit *fejedelemnek* is fordítanak, és ez Dán 10:21 versében Mihályra vonatkozik. Dániel könyvének ez a része erős párhuzamot mutat Jánoséval, aki előtt egy szombatnapon látomásban jelent meg a feltámadott Úr.

Milyen hasonlóságokat fedezünk fel *Dániel próféta könyve 10. fejezetének Istenről szóló látomása és Józs 5:13-15, illetve Jel 1:12-18 versei között?*

Dániel elmondása szerint rémülten elfutottak, akik vele voltak, ő maga pedig elgyengülve a földre rogyott. Lehengerlő hatást tett rá Isten jelenlétének a megnyilvánulása. Még ha félt is Dániel, a látomása azt mutatja, hogy a történelmet Isten irányítja. A látomás kibontakozásával Isten felvázolja Dániel előtt az emberi történelem körvonalait, a próféta korától kezdve egészen Isten országának megalapításáig (Dániel 11. és 12. fejezete).

Ha az Úr képes kézben tartani az emberi történelmet, ahogy azt *Dániel próféta könyvében* újból és újból láthatjuk, akkor mi mindent vihet vége a mi életünkben?

AZ ANGYAL ÉRINTÉSE

Olvassuk el Dán 10:10-19 részét! Mi történt, amikor az angyal megérintette Dánielt?

Az isteni világosság ragyogásától a próféta a földre esett, majd megjelent egy angyal, aki megérintette és megnyugtatta. Az elbeszélés szerint háromszor érintette meg Dánielt.

Az első érintés után a próféta felállt és hallotta a mennyből jövő vigasztalást: *„Ne félj Dániel: mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédeid, és én a te beszédeid miatt jöttem”* (Dán 10:12). Dániel imádsága megindította a menynyt. Ez arról biztosít bennünket, hogy Isten hallja az imáinkat, ami komoly vigasz a baj idején.

A második érintéstől Dániel már meg tudott szólalni. Kiöntötte a szívét Istennek, beszélt a félelmeiről, az érzéseiről: *„Uram, a látomás alatt annyira elfogott a fájdalom, hogy nem tudtam erőmet összeszedni. De uram, hogyan is merne a te szolgád beszélni veled, ó, uram! Még most sincs semmi erőm, és a lélegzetem is elállt”* (Dán 10:16-17, RÚF). Tehát nemcsak Isten szól hozzánk. Azt akarja, hogy mi is kinyissuk a szánkat, mondjuk el neki az érzéseinket, a szükségleteinket és a vágyainkat.

A harmadik érintéstől Dániel erőre kapott. A prófétában tudatosult a gyengesége, de az angyal megérintette és megnyugtatta Isten békességével: *„Ne félj, te kedves férfitú; békesség néked, légy erős, és bizony erős”* (Dán 10:19)! Ne feledjük, Isten Dániel imájára válaszul küldte el az angyalt, hogy betekintést és megértést adjon neki! Más szóval, a 11. fejezetben következő látomásnak bátorítania kellett a prófétát, aki kesergett Jeruzsálem akkori helyzete miatt, arról gondolkozott. Ha Isten mellettünk áll, békességünk lehet még akkor is, ha megpróbáltatások érnek. Isten szeretetteljes érintése segít, hogy reménnyel tekintsünk a jövőbe.

„Hozzánk éppilyen közel lehet a menny napi teendőink végzése közben” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 32. o.). Milyen gyakran gondolunk a menny és a föld közötti szoros kapcsolatra? Mennyire lenne más az életünk, ha a szívünkben és a gondolatainkban folyton elevenen élne ez az igazság?

A NAGY KÜZDELEM

Olvassuk el Dán 10:20-21 részét! Mit jelentett ki itt Isten Dánielnek?

A mennyei hírmondó félrevonta a függönyt, hogy feltárja Dániel előtt az emberi történelem jelenetei mögött dülő kozmikus küzdelmet. Amint Dániel imádkozni kezdett, lelki harc indult a menny és a föld között. Mennyei lények tusakodni kezdtek Perzsia királyával, hogy engedélyezze a zsidóknak a templom újjáépítésének a folytatását. *Dániel próféta könyve* 10. fejezetének elejéből tudjuk, hogy Perzsia királya Círusz. Am egy földi uralkodó egymaga nem állhatott komolyan ellen a mennyei lénynek. Ez azt jelzi, hogy a király mögött ott állt egy lelki erő, amely a zsidók tervének leállítására sarkallta Círuszt.

Hasonló helyzetről olvasunk *Ezékiel könyve* 28. fejezetében, ahol Tírusz királya jelképezi Sátánt, azt a lelki hatalmat, aki a város királya mögött állt. Tehát ne leljen meg minket, hogy Perzsia királya körül ott volt Sátán is az angyalaival! Mihály ellenük jött küzdeni. Ez azt mutatja, hogy lelki természetű megfelelői is voltak azoknak az embereknek, akik ellenezték a jeruzsálemi templom újjáépítését.

Olvassuk el Dán 10:13 versét! Miféle harcról van itt szó?

„Míg Sátán arra akarta rávenni a Méd-Perzsa Birodalom legmagasabb méltóságait, hogy vonják meg kegyeiket Isten népétől, angyalok munkálkodtak a száműzöttek ügyéért. Az egész menny érdeklődéssel kísérte ezt a küzdelmet. Dániel próféta írásaiból bepillantást kapunk a jó és a gonosz közötti erők hatalmas harcába. Gábiel három héten át tusakodott a sötétség hatalmaival, hogy megghiúsítsa azok munkáját, akik Círuszt befolyásolni akarták. Mielőtt pedig a küzdelem lezárult, maga Krisztus jött Gábiel segítségére. »A perzsa birodalom vezére ugyan utamat állta huszonegy napig – mondta Gábiel –, de Mihály, az egyik legfőbb vezér segítségemre jött. Ezért kellett ott maradnom a perzsa birodalomban« (Dán 10:13, RÚF). A menny minden lehető megtett Isten népe érdekében, és végül győzött. Az ellenség erőit féken tartotta Círusz egész idejében és fiának, Kambüszésznek mintegy hét és fél évig tartó uralkodása alatt” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 354-355. o.).

A GYŐZTES FEJEDELEM

Dániel próféta könyvének leghatalmasabb szereplője az, akit először úgy nevez a próféta, hogy az „ember Fia” (Dán 7:13) vagy a „seregek fejedelme” (Dán 8:11). Végül megtudjuk, hogy a neve Mihály (Dán 10:13), aminek a jelentése: „Kicsoda olyan, mint Isten?” Azért jött, hogy segítsen Gábrrielnek a Perzsia királyával vívott csatában (Dán 10:13). Az angyal úgy utalt erre a mennyei lényre, hogy „*Mihály a ti fejedelmetek*” (Dán 10:21), azaz, Ő Isten népének a Fejedelme. Mihály később úgy jelenik meg *Dániel próféta könyvében*, mint aki Isten népe mellett áll (Dán 12:1). Júd 1:9 verséből megtudjuk, hogy Mihály, akit még arkangyalnak is nevez az Írás, Sátánnal küzdött és feltámasztotta Mózeset. Jel 12:7 verse pedig kijelenti, hogy Mihály a mennyei seregek Főparancsnoka, aki legyőzi Sátánt és bukott angyalait. Mihály tehát nem más, mint Jézus Krisztus. A Perzsa Birodalomnak van egy főparancsnoka, egy lelki hatalom, aki az emberi vezető mögött áll, de Isten népének is van Főparancsnoka, Mihály, aki bekapcsolódik a küzdelembe és megnyeri értük a kozmikus háborút.

Olvassuk el Kol 2:15 versét! Hogyan győzött Jézus a kozmikus küzdelemben?

Hihetünk Jézusban, a hősünkben, amikor a gonosz erőivel nézünk szembe. Legyőzte Sátánt a szolgálata elején. Földi élete során legyőzte a kísértésekkel támadó Sátánt a pusztában, démonok hadával szállt szembe, és embereket szabadított ki a sötétség erőinek a fogságából. Akkor is győzött, amikor a gonosz el akarta téríteni a Golgota felé vezető útról, Péter próbálkozása mögé bújva. Amikor utoljára szólt a tanítványaihoz, a közelgő halálára mint csatára utalt, aminek a csúcspontja a Sátán fölötti elsöprő győzelme lesz: „*Most van e világ kárhozzátása; most vettetik ki e világ fejedelme. És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok*” (Jn 12:31-32).

Időnként, amikor körbenézünk, úgy tűnik, hogy rosszul mennek a dolgok. Mindenütt erőszak, erkölcstelenség, korrupció és betegség. A nem testből és vérből való ellenség minden oldalról kegyetlenül támad. Csakhogy bármilyen nehéz csatákat kell is megvívunk, Jézus a mennyei szentélyben küzd értünk, mellettünk áll mint Fejedelmünk és Főpapunk.

Olvassuk el Róm 8:37-39 szakaszát! Hogyan arathatunk valós győzelmeket a keresztényi életünkben úgy, ahogy azt Isten megígérte?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Gábrriel három héten át tusakodott a sötétség hatalmaival, hogy meghiúsítsa azok munkáját, akik Círuszt befolyásolni akarták... A menny minden lehető megtett Isten népe érdekében, és végül győzött. Az ellenség erőit fénken tartotta Círusz egész idejében és fiának, Kambüszésznek mintegy hét és fél évig tartó uralkodása alatt” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 355. o.).

„Mennyire megtisztelte a mennyei Felség Dánielt! Megvigasztalta remegő szolgáját és biztosította, hogy a menny meghallgatta az imáját. Buzgó könyörgésére válaszul Isten elküldte Gábrrielt, az angyalt, hogy hasson a perzsa király szívére. A három hét alatt, amíg Dániel börtönt és imádkozott, a király ellenállt Isten Lelke befolyásának, de eljött a menny Fejedelme, az Arkangyal, Mihály, hatott a makacs király szívére, hogy Dániel imájára válaszul konkrét lépéseket tegyen” (Ellen G. White: *The Sanctified Life*. 51. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Bár nem elsőként ismertük fel a keresztény történelemben a „nagy küzdelem” motívumának igazságát, de hetednapi adventistákként töretlenül hirdetjük, hogy az egész világegyetem érintett a Krisztus és Sátán közötti ádáz harcban. Hisszük, hogy valóban minden ember részese ennek a küzdelemnek. Mások, még nem vallásos emberek is kifejezték, hogy mindenki részese valamilyen harcnak. Mi a tapasztalatod a nagy küzdelmet illetően? Hogyan jelentkezett az életedben? Mit tanultál meg időközben, ami segíthet másoknak, akik szintén küzdenek?
- 2) Olvassuk el Ef 6:10-18 szakaszát! Figyeljük meg a Pál által használt katonai jelképeket! Milyen „harci útmutatást” kapunk itt a nagy küzdelemre?
- 3) Dán 10:11 verse másodjára (lásd Dán 9:23) nevezi Dánielt úgy, hogy *hamudot*, vagyis „kedves”. Mit árul ez el a szoros, érzelemdús kapcsolatról, ami a menny és a föld között van? Egészen más ez, mint ami a modern világ általános ateista nézetére jellemző! Minek a reményét kínálja számunkra a Biblia szemlélete, amit Dániel története is mutat?

IMARÉSZLETEK

„Add, hogy cselekedeteink kibírják a Te jelenlétedet!”



„Uram! A Sátán csapdákat állít nekünk, de mi ott egyáltalán nem érezzük jól magunkat...”



„Köszönjük, Uram, hogy unokáink zenét tanulhattak. A zene kitölti azokat a pillanatokot, amikor a lélek vészhelyzetben van...”



„Igaz, Uram, hogy vonszolnod kell néha minket a fülünknel fogva, de köszönjük, hogy teszed!”



„Vidd el gyermekeinket a tudásnak arra a szintjére, ahol már csak Te létezel!”



„Köszönjük, Uram, hogy örök életre ébresztgetsz, sokszor már a mesterséges lélegeztetés szintjén...!”



„Olyan jó, hogy egy nappal többet láthatunk belőled, Jézusunk, mert még ma is élünk...!”



„Uram, tudjuk, hogy lassan a cserepadra kerülünk...” **(R. K.)**